

Posudek oponenta bakalářské práce

Kristina Winklerová: Japonská invaze do Číny v letech 1937-1941, Praha 2009, 136 stran + přílohy.

Kristina Winklerová si jako téma své bakalářské práce zvolila japonskou invazi do Číny v letech 1937-1941. Oblast Dálného východu bývá mezi studenty z neznámých důvodů tradičně „opomíjena“, a proto je třeba výběr tématu hodnotit jednoznačně kladně. Pozitivní roli hraje rovněž fakt, že práce vznikla v semináři profesora Aleše Skřivana, našeho předního odborníka na zmíněný region (připomínám nedávnou reedici jeho Japonské války 1931-1945 z roku 1997, kdy se nakladatelství Themis vrátilo k původnímu formátu dvou dílů – Cestou samurajů, Praha 2005 a Pád Nipponu, Praha 2006).

V úvodu práce seznamuje autorka čtenáře s rozhodnutím, proč si zvolila výše zmíněné téma a věnuje se rozboru pramenů a literatury. V dnešní době, kdy se vpřed derou nejrůznější moderní trendy a řada studentů zapomíná na základní řemeslné techniky historikovy práce, nebo je dokonce ani nezná, je potřeba tuto skutečnost kvitovat s povděkem!

První a druhá kapitola práce jsou vcelku logicky věnovány „exkurzu“ do japonské historie, což jistě není v práci tohoto typu na škodu. Kristina Winklerová se v nich věnuje japonské zahraniční rozpínavosti od dob reformy Meidži do období po konci první světové války (první kapitola) a oblasti Mandžuska a severní Číny (druhá kapitola). Studentka však v těchto částech práce projevila občas sklon k přílišné popisnosti a širší záběru, s níž k těmto kapitolám přistoupila, považuji za poněkud přehnanou. Bakalářská práce má na první pohled sice úctyhodný rozsah (136 stran textu + přílohy), ale vzhledem k faktu, že jádro práce tvoří kapitoly 3 a 4, bych pro příště doporučoval trochu větší střídmost.

Třetí část práce je věnována druhé čínsko-japonské válce a musím konstatovat, že ji považuji za velmi zdařilou. Autorčino vyličení příprav na invazi v roce 1937 nebo popis incidentu u mostu Marca Pola jsou bezchybné. Analýza událostí vedoucích k dobytí a následné zkáze čínského hlavního města Nankinu a především popis hrůz, jichž se japonští vojáci dopustili, působí značně sugestivně.

Čtvrtou kapitolu tvoří analýza kolaborantských režimů zřízených Japonci na území vlastní Číny. Tomuto aspektu druhé čínsko-japonské války se autoři věnují pouze okrajově a opět je potřeba Kristinu Winklerovou pochválit za to, že se věnovala i tomuto fenoménu, jenž by sám o sobě stačil na diplomovou práci. Studentka správně poukazuje na nejednotný postup

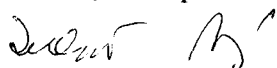
Japonců při zřizování zmíněných režimů a na lokální odlišnosti různých částí Číny. Zvláštní pozornost je vcelku logicky věnována „hlavní postavě“ mezi čínskými kolaboranty – Wang Ťing-wejovi.

Poslední kapitola, která již tak trochu „vybočuje“ z tématu vlastní práce, se zabývá vztahy Japonska ke klíčovému velmocem (k Německu, k Sovětskému svazu a k USA). Autorka se v ní nadále věnuje tlaku, jež nakonec vehnal Japonsko do války v Pacifiku, a stručně popisuje i Tokijský proces s válečnými zločinci.

Pokud jde o výtky či připomínky, které k předložené bakalářské práci mám, jedná se pouze o drobnosti, které nijak nesnižují její kvalitu. Musím zopakovat, aby se studentka napříště vyvarovala přílišnému rozptylu a věnovala se pouze vlastnímu tématu práce. V poznámkách pod textem autorka podle mého soudu zbytečně opakovala celé názvy knih, namísto zažitého úzu (např. Skřivan, c. d., s. 19). Na s. 24 se autorka dopouští jedné nepřesnosti: píše, že v roce 1912 nastoupil na trůn císař Taišó. Správně ale musí být, že nastoupil císař Jošihito. Japonský císař si při nástupu na trůn zvolí označení své éry (Jošihito si zvolil Taišó). Toto označení přejde na jeho osobu až po jeho smrti. Spojení císař Taišó lze tedy použít až od roku 1926.

Na závěr lze říci, že Kristina Winklerová předložila bezesporu kvalitní bakalářskou práci, která mimo jakou pochybnost splňuje nároky kladené na práci tohoto typu. Z odborného a věcného hlediska není možno vznést žádné podstatné námitky ani připomínky. S opravdovým potěšením proto doporučuji předloženou práci k obhajobě a navrhuji její klasifikaci stupněm – **výborně**.

V Praze, 10. srpna 2009

PhDr. Lukáš Novotný, Ph.D.